

— Имаме, отъ къмъ Македония се обаждатъ. Здрави биле.

— Тѣ сж здрави, ами вие какъ сте? ... защо сте посърнали? — Тѣ като че ли не чува моя въпросъ, а продължаваха: едната да води кравичкитѣ, които едва мжкнѣха колата, другата пъкъ да дяка и да ги смушва съ остена. Доста време се мина отъ зададения ми въпросъ и азъ бѣхъ забравила за него, когато Маринка опря ржка на каната и глухо заговори, като не забравяше да смушква кравитѣ:

— Та, питашъ, Евге, ние здрави ли сме?... Здрави сме зеръ... какво ни е... Оставили сме по четири невръстни деца у дома, при мама да ги бави, а ние дойдохме на Градъ дърва да продадемъ... Въ кжщи нѣма пукната пара. Житото и то не стигна... реквизираха го, така безъ смѣтка... Отъ тия дето нѣмаха всичко имъ взеха, а ония що иматъ пълни хамбари дадоха, колкото да се рече, че сж дали и тѣ нѣщо, а сега продаватъ скжпо и прескжпо... Ужъ грижи за войнишкитѣ семейства, а то нищо, сестрице, мила... Така гаснемъ и вѣхнѣмъ и животуваме, колкото да не умрѣмъ... Свърши се тя нашата, ами дано тамъ мжжетъ привършатъ войната, па да се върнатъ да засѣятъ здравата... Де, Сивке... хайде душке... приближаваме вече... ще си почините — внезапно заговори като на себе си тя и бодна кравичкитѣ. — Измориха се... Не е близко пжтъ ки... Па и храна за тѣхъ нѣма... Събраха сѣното, а съ тая слаба трѣва ичъ могатъ ли да се оправятъ, та да видимъ отъ тѣхъ полза... Все слабички такива, нито оралото могатъ да влачатъ, нито на воденица два-три човала могатъ да откарать... Съ мжка откарахме два кубика дърва до Пловдивъ...

— Ами, баримъ тѣхъ скжпо можяхте ли да продадетѣ, та да купитѣ по нѣщо за въ кжщи? — попитахъ.

— Какво ти скжпо!.. Тамъ нѣкакви ти комитети ги нормирали и току така безъ пари искать да ги взематъ... Грижатъ се за гражданитѣ... Тѣ нѣматъ, а ние имаме ли?... Проклети хора!... Солъ искаме да купимъ, нѣмали сме купонъ... къмъ каквото посѣгнешъ все ти искать: — Дай купонъ. — Отъ де да ги вземемъ тия пусти и ми-